

Vážení čitatelia, milí vištučania;

advent nám pripomína, že Kristus nielenže prišiel, ale aj to, že ešte raz príde v sláve, aby súdil živých i mŕtvych. Život veriacich je teda neustálym a bdelym očakávaním Kristovho príchodu. Tu nejde len o to, aby sme si pripomínali len historickú udalosť, ktorá sa stala pred 2000 rokmi v malej judejskej dedinke Betlehém, ale je potrebné pochopiť, že celý náš život musí byť adventom, čiže bdelym očakávaním nového konečného Kristovho príchodu. Toto štvortýždňové obdobie adventu do ktorého sme vstúpili, nech je pre nás najmä časom duchovnej prípravy a pokánia pred slávením Vianoc, radostného očakávania Narodenia Pána.

Ako sa teda počas tých dlhých stáročí od založenia Kristovej Cirkvi až po súčasnosť vyvíjala duchovná príprava na slávenie tajomstva našej viery?!

Adventná predvianočná príprava sa spomína v Ríme už za pápeža Leva I. Veľkého (440-461). Iný záznam o advente pochádza z Francúzska, kde koncil v meste Macon v roku 582 nariadil, aby sa príprava na slávenie vianočných sviatkov začala od prvej nedele po sviatku svätého Martina. Adventné obdobie v tejto forme zahŕňalo šesť nediel a malo pôstno – kajúcny charakter. Pápež Gregor I. Veľký (590-604) skrátil adventné obdobie na štyri nedele (symbolizujúce 4 000 rokov čakania na Mesiaša od vyhnaní prvých rodičov z raja) a je pôvodcom adventných kázní v Bazilike Santa Maria Maggiore. Svoju definitívnu formu nadobudol advent v 8. – 9. storočí. V roku 1362 pápež Urban V. (1362-1370), ktorý aj po svojom zvolení za pápeža žil ako benediktínsky mních, zaviedol pôstne pravidlá pre adventné obdobie – tzv. Malý pôst, o ktorom sme sa zmieňovali už v predchádzajúcom čísle VL.

Toľko z histórie, ale čo súčasnosť?

Vážení čitatelia, milí vištučania, nedá mi, aby som sa vo svojej myslí nepreniesol do slávania adventného obdobia, ktoré sme spoločne preživali v minulom roku 2011. Bol to pre mňa jeden z najkrajších adventných období, ktoré som kedy prežil v spoločenstve svojich veriacich vo farnosti. Toto adventné obdobie som spolu s Vami intenzívnejšie prežíval o to viac, že sme po prvýkrát spoločne slávili Novénu, ktorou sme sa pripravovali na slávenie prikázaného sviatku Nepoškvrneného Počatia Panny Márie, a taktiež po prvýkrát sme v našej farnosti mali možnosť sláviť deviatnik s názvom: „Kto dá prístrešie Svätej rodine?!“ Vtedy mnohí z Vás spolu s Vašimi rodinami ste dokázali svoju lásku a oddanosť Kristovi, Panne Márii a svätému Jozefovi, čiže celej Svätej Rodine najmä tým, že ste napriek mnohým

starostiam dokázali prekonať ostych, obavu alebo strach, ale aj to, že s touto novou budú spojené určité starosti a práce navyše. No i napriek tomu ste do svojich domovov a príbytkov dokázali prijať Svätú Rodinu i všetkých, ktorí ju sprevádzali, modlili sa a spolu s Vami sa tešili a ďakovali Pánu Bohu za tento jeho dar dieťaťa Ježiša, ktoré našlo strechu nad hlavou so svojou matkou Máriou a jeho pestúnom svätým Jozefom práve vo Vašom dome. Taktiež mi nedá si zaspomínať na tie nádherné čestné miesta a oltáriky, ktoré ste pripravili pre Svätú Rodinu, na ktorom ste počas celého dňa mali umiestnený tento tak vzácny putovný obraz. Aká nevyssvetliteľná a neopísateľná to bola radosť z toho, keď Vám pred vchod do Vášho domu priniesli obraz Svätej Rodiny a po zaklopaní ste zaštrnganím kľúčmi a otvorením dverí prijali Svätú Rodinu so slovami: „Svätá rodina, ja ťa predsa prijmem. Panna Mária i svätý Jozef, vstúpte k nám s Božím požehnaním.“ V tej chvíli som na očiach nielen Vašich detí, ale aj zúčastnených dospelých pozoroval pohľady radosti a úžasnej úcty i obdiv prítomných či ich uznanie, že ste to práve Vy, čo ste dokázali prekonať rôzne predsudky, ostych alebo obavy a prijali ste Svätú Rodinu, i nás všetkých, ktorí sme ju sprevádzali do svojho domu.

Počas svojej dlhoročnej skúsenosti s touto novou som sa vo svojom kňazskom živote na mnohých miestach Slovenska, na ktorých som pôsobil ako kňaz, stretol nielen s pozitívnymi skúsenosťami, keď sa niektorí podelili so mnou, keď mi často krát hovorili, ako sa počas tejto novény zrazu zmenil ich rodinný život, deti začali byť akosi vnímavejšie a poslušnejšie, v ich dome alebo rodine zrazu ustúpili hádky a škriepky, príp. odvrávanie zo strany detí voči rodičom a pod., ale aj s argumentom, že v mojej rodine máme mnoho problémov rôzneho druhu. Nuž, ale uvažujme! Kto má mojej rodine pomôcť, ak nie Svätá Rodina? Netreba sa toho báť, že mám problémy vo svojej rodine či už s manželom, so susedmi alebo so svojimi deťmi! Ale práve naopak, premôcť v sebe toto svoje sebecko, ktoré ma často krát spútava, a prijať s pokorou tú pomocnú ruku, ktorú mi Boh Otec prostredníctvom svojho Syna a celej Svätej Rodiny podáva, ako rodine, ktorá má svoje problémy, a ktorej chce Boh pomôcť. Mnohí po tejto skúsenosti si priznali, že problémy, ktoré v rodine mali, sa zrazu stali problémami, ktoré sa ich rodiny netýkajú, či už z časti alebo aj úplne.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

*K Tebe sa,
Hospodine, utiekam:
nenechávaj ma
v hanbe večitej!
Kiež ochráni ma
Tvoja spravodlivosť
a popraje mi
sluchu dobrého.
Rýchlo ma, Pane, vytrhni!
Prosím ťa, Pane,
buď mi pevným bralom,
buď domom mojej záchrany!
Veď Ty si
moja skala a môj hrad,
teda ma veď a sprevádzaj.
Vyveď ma zo siete,
ktorú mi nastavili,
ty moje útočisko jediné!*

*Do Tvojej ruky
oddávam svojho ducha,
vykúpil si ma,
Hospodine verný.
Ty, ktorý nenávidíš všetkých,
čo vyznávajú modly daromné;
lenže ja Tebe patrim,
v Teba dúfajúci.
Tešiť sa budem
z Tvojej milosti,
lebo si prihliadol
na moju biedu a bolesť mojej
duše pochopil.
Nevydal si ma
mojím nepriateľom,
pevne si moje kroky ukladal.*

*Zmluj sa, Pane, nado mnou,
úzko mi je,
telo i duša uvadá mi
v smútku.
Život mi v žiali vysychá
a roky v stonaní.
Vyprchala mi sila od zármutku
a vykrehli mi kosti.*

Čas zásadného rozhodnutia

V súvislosti s niektorými úpravami alebo opravami zvykneme hovoriť o kozmetickú úpravu. Kozmetická úprava je len vonkajšia a krátkodobá. Po krátkom čase je vec opäť v zlom stave. Prečo to spomínam?

Na začiatku Adventného obdobia pociťujeme jeden paradox: očakávame to, čo sa už udialo. Začínáme sa pripravovať na narodenie Ježiša Krista, ktorý sa už narodil. Tento paradox nám má pripomenúť, že hoci sa historický Ježiš už narodil, opäť túži narodiť sa v našom živote. Jeho narodenie v našom živote však nemá byť kozmetickou úpravou, ktorá potrvá od polnočnej do sviatku sv. Štefana.

Ježiš neprichádza preto, že by sa nevedel dočkať našej vianočnej atmosféry, v ktorej mu prejavíme chvíľkový honor. Ani neprichádza preto, aby sme sa vo vianočnej citlivosti mohli pozeráť na jeho nežnú detskú tvár. Ani nie preto, aby sme s ním po tieto dni meditovali nad vlastnými ťažkosťami a problémami sveta. Takýto príchod by bol len „kozmetickou úpravou“. On pride preto, lebo chce radikálne zmeniť náš život. Nie na pár dní, ale do konca života. Jeho radikálny projekt sa nazýva záchrana alebo spása.

Lukášovo evanjelium nám predstavuje obraz, ktorý pomocou prvkov židovskej apokalyptiky, predstavuje posledný Ježišov príchod na konci sveta. Príde vo svojej sláve v sprievode rozličných znamení. A Ježiš nás vyzýva: „Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neofaželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás onen deň neprekvapil.“ Tieto slová sú adresované aj nám, aj keď nečakáme eschatologický, ale duchovný príchod Ježiša. Sú vyjadrením jeho pravého zmyslu príchodu medzi nás. Obžerstvo, opilstvo a rozličné starosti o živobytie sú reálnou, ale aj symbolickou diagnostikou nášho osobného stavu a stavu spoločnosti. Sme súčasťou kultúry, ktorej bôžikmi sú konzum, alkoholizmus, drogy, zábava a spotrebný tovar vo všetkých podobách. Mnohí budú s týmito bôžikmi sláviť aj vianočné sviatky. Spoznávame, že Ježišovi nejde o kozmetickú úpravu, ale o radikálnu zmenu života.

Na začiatku Adventného obdobia prichádza čas nášho rozhodnutia. Ježiš očakáva, že sa rozhodneme. Dúfa, že sa mu otvoríme a pripravíme mu miesto v našich srdciach, rodinách a v celom spektre spoločenského, politického a kultúrneho života. Máme na to štyri týždne, aby sme pri svätých omšiach a modlitbách prosili o tento dar zásadného rozhodnutia.

Marián Šuráb

Oznamy

Spovedanie pred Vianočnými sviatkami

15.12.2012	sobota	10,00 – 12,00	Vištuk
15.12.2012	sobota	14,00 – 16,00	Jablonec
16.12.2012	nedeľa	14,00 – 16,00	Dubová
20.12.2012	štvrtok	16,00 – 18,00	Dolňany
21.12.2012	piatok	15,00 – 18,00	Modra
22.12.2012	sobota	09,00 – 11,30	Šenkvice
22.12.2012	sobota	14,00 – 18,00	Pezinok (kláštor)
22.12.2012	sobota	14,00 – 16,00	Vinosady
23.12.2012	nedeľa	14,00 – 16,00	Štefanová

Kto skôr

Príde súdiť živých i mŕtvych a jeho kráľovstvu nebude konca.

Časť Kréda hľadiaca do budúcnosti nás v nijakom prípade neodvádza od zmyslu života v prítomnosti. Nemáme sa v prítomnosti trápiť minulosťou, ani žiť v obavách z vecí budúcich. Máme prežívať súčasný okamih. Ktosi to formuloval výstižne, keď povedal, že najdôležitejšia chvíľa je tá, ktorú prežívame, najdôležitejší je človek, s ktorým sa práve rozprávame, a najdôležitejšia je práca, ktorú v tejto chvíli robíme.

Naša existencia prežije dva konce. Koniec vlastného života a koniec všetkých časov. Pretože nevieme, ktorý príde skôr, je dobré žiť túto chvíľu.

Inými slovami...

Advent môžeme prežiť nielen ako očakávanie Ježišovho príchodu, ale aj ako možnosť nášho odchodu. Je totiž, ešte stále väčšia pravdepodobnosť, že odídeme skôr k nemu, než sa on vráti k nám.

Max Kašparů „Inými slovami“

Sväté omše v týždni po Prvej adventnej nedeli (C)

3.XII. pondelok «Missa tridentina»

17.00 Za ť príbuzných a dobrodincov

17.45 Piaty deň deviatnika (Lk 1, 39 – 45)

4.XII. utorok

17.00 Za ť Víta a Máriu Lulkovičových, synov a za ťa

17.30 Šiesty deň deviatnika (Lk 1, 46 – 48)

5.XII. streda

17.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Augustínu Janečkovú dožitých 85 rokov života

17.30 Siedmy deň deviatnika (Lk 2, 15 – 19)

6.XII. štvrtok Prvý štvrtok – Deň modlitieb za duchovné povolania

08.00 Za duchovné povolania z našej farnosti

08.30 Ôsmy deň deviatnika (Jn 19, 25 – 27)

7.XII. piatok Omša s platnosťou prikázaného sviatku, prvý piatok

17.00 Za farníkov

17.30 Deviaty deň deviatnika (Jdt 13, 18 – 19)

8.XII. sobota Nepoškvrnené počatie Panny Márie - slávnosť prikázaný sviatok

08.00 Za ť Rudolfa a Serafinu Kulifajových, dcéru Annu a za ťa Rudolfa

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

13.00 Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc pre Máriu Jurčovičovou a Martu Radakovičovou

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

9.XII. 2. Adventná nedeľa

08.00 Za farníkov

Lektori: Jelínková L., Hrdlovičová E.

10.30 Za ť Ernesta Tomašoviča – 1. výročie

Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

3.XII. pondelok sv. František Xaverský, kňaz

4.XII. utorok sv. Ján Damascénsky, kňaz a učiteľ Cirkvi

5.XII. streda sv. Sabas, pustovník

6.XII. štvrtok sv. Mikuláš, biskup

7.XII. piatok sv. Ambróz, biskup a učiteľ Cirkvi – Prvý piatok

8.XII. sobota Nepoškvrnené počatie Panny Márie - slávnosť

Slovo na dnes

Odvaha nádeje

Pre ľudskú dušu je tento život príliš krátky.

J. W. Goethe

Kto niekedy miloval a milovaného človeka stratil..., nie, s tým slovom „stratil“ sa nedokáže zmieriť. Teda odzov: Kto niekedy sedel pri smrteľnej posteli milovaného človeka, videl detailne známe črty jeho tváre blednúť..., počul to hrozné chrčanie v dutej hrudi, ten zápas o vzduch, ktorý sa postupne viac a viac unavoval a nakoniec prestal úplne..., a kto potom stál pri tom kopčeku zeme... ten istotne pochopí trpké slová bezmocnosti: „Nedostanem sa cez ne.“

Nie, láska sa nemôže zmieriť s myšlienkou, že je „po všetkom“. Je to definitívny koniec? Nie, tá rana sa nehojí, nezaceľuje. Srdce krváca a vie s istotou, ktorá prevyšuje potrebu akýchkoľvek dôkazov: Keď existuje niečo, čo „nikdy neprestáva“, potom je to v Bohu skrytá láska. Keď sa na tomto Bohom stvorenom svete každej potrebe dostane splnenia..., hlad je nasýtený potravou, smäd nápojom, eros stretnutím, ako by mohla najhlbšie prenikajúca túžba človeka po nesmrteľnosti zapadnúť v temnej ničote?

Pán hovorí o nebeských príbytkoch, kde sa milujúci nájdu v živote, ktorý nijaká smrť nezničí. Rozumu sa táto istota môže zdať opovážlivá, srdce má však svoju vlastnú logiku, vlastné presvedčenie a ono mu zakazuje vzdať sa nádeje. Nádej je viac ako sklúčená túžba. Ona má nenahraditeľnú odvahu, keď sa modlí:

Ty si medzi nami, Pane, ako by si nás mohol rozdeliť?! Ako by si nás mohol opustiť?!

Jedno kráľovstvo

Niet kráľovstva života a popri ňom kráľovstva smrti. Je len jedno Božie kráľovstvo. Živí i mŕtvi sme v ňom vo viere a nádeji.

Georges Bernanos

Istá vdova, ktorá sa nevedela zmieriť s myšlienkou, „že ho už niet“, mi napísala, že ju nič tak neutešilo, ako tieto slová Bernanosa. Len sa divila, že na to neprišla sama, lebo toto poznanie je vlastne už v slove verím. Bolo to predsa jadrom radostného posolstva: „Najprv kráľovstvo Božie!“ Kráľovstvo, ktoré nie je z tohto sveta, podliehajúceho vo všetkom zákonu vznikania a zanikania. Čo oko vidí, čo ucho počuje, čo ruka uchopí - to všetko sa raz pomíne a zanikne. Ale to, čo poznáva nesmrteľná duša, je nesmrteľné. Môže sa stretnúť s nesmrteľnou dušou druhého človeka ešte aj potom, keď oči hľadia naprázdno a ruka po ničom nesiahla. Môže sa stretnúť s Bohom, s večným, a môže sa uistiť o jeho kráľovstve, aj keď ostáva v skrytosti ako Pán pod spôsobom chleba a vína.

Je pochopiteľné, že Clemens Brentano, veriaci básnik, neoddeľuje vo svojich veršoch časné od večného, zmyslové od nadpozemského, ale ich spleť ako kvety a zeleň do jedného venca:

Ó hviezdy a kvety, ó duch a šaty, láska, utrpenie a čas vo večnosti.

Láska je ušetrená toho, čo by pre ňu bolo neznesiteľné: rozlúčka navždy. Tí ktorí sa stretnú v Bohu, ostávajú spolu, lebo láska je silnejšia ako smrť.

Vedieť sa odpútať

Všetko, čo je schopná vykonať tvoja ruka, konaj svojou silou! Lebo ti nebude možné konať v podsvetí.

Kaz 9,10

Vedieť sa odpútať, zanechať veci, rozlúčiť sa... Nikto toho neostane ušetrený.

Ale ako sa uskutoční táto rozlúčka s dňom a vecami, s ľuďmi a so životom - to je skúška našej zrelosti.

Zrelé a vrúčne sú slová básnika, tie štyri riadky o bóli z rozlúčky, ktoré znejú ako vyznanie:

/ keď na výšinách a údolí

neostalo nič, čo moje je, žehnám ťa, ty krásna zem, a nadovšetko milujem.

Či nás môže iné vysvetlenie slova smrť viac utešiť a dať mu bohatší zmysel ako „rozlúčka s časnosťou“?

Nie preklínať, ale žehnať pri pohľade na časné veci, nedržať sa křčovite toho, čo zanechávame, ale byť ochotný ísť ďalej, na prahu onoho sveta sa nežalostiť, ale ani neodsudzovať, nepohrdáť, nezatracať, čo zanechávame, ale to žehnať, milovať a potom sa s vďačnosťou a nádejou obrátiť k večnému kráľovstvu, ktoré nepozná rozlúčku a smrť, a kde podľa prísľúbenia Písma „Boh zotrie každú slzu z našich očí“. A preto hovoríme spolu so žalmistom:

„I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.“

Svetlo na konci

Svetlo spravodlivých veselo plápolá, zatiaľ čo lampáš bezbožných zhasína.

Ž13,9

Nakoniec dáme slovo človekovi, na ktorého po celý život útočila melanchólia, ktorý veľmi dobre poznal bezodné priepasti v človeku a napriek tomu bol zástancom úsmevu, pátrovi Petrovi Lippertovi.

„Musíme dosiahnuť to, aby sme sa dokázali usmiať na každé stvorenie, lebo sme za ním uvideli usmievajúceho sa Boha. Musíme sa vedieť usmiať aj na ten tvrdý kameň, čo nám leží v ceste a bolestne sme si oň udreli nohy. Lebo aj nad ním spočíva Boží úsmev a Boh chce, aby sme sa aj my usmievali na všetky stvorenia. On chce žiariť z našich očí a skutkov a chce v nás nechať znieť svoj vábivý hlas. On nás všetkých stvoril, aby sme boli poslami jeho slova. Nech z nás vyviera dobrotivosť a radosť! No ako by sa nám to mohlo dariť, keď sme zatrpknutí a zúfalí? Môžeme sa na niekoho usmiať, keď od neho odvraciamе tvár?“

Max Rössler „Objav radosť“

Nech sa vám stane, ako ste uverili

(Mt 9, 27 - 31)

Schopnosť vidieť sa dostavuje pomaly. No už pred uzdravením slepí videli viac ako ostatní, ktorí išli za Kristom. Videli v ňom Kráľa, Syna Dávidovho. Uverili, že tento Kráľ im dal dar, od tohto momentu už nemusia žobrať. Sú nezávislí, slobodní. Vytrvalá viera sa oplátila. Ich hlboká viera im dokázala navrátiť svetlo do očí.

Od radosti slepci rozprávajú o Kristovi po celom kraji. Neskôr však uvidia niečo viac. Keď uvidia, čo sa stane s týmto Kráľom v Jeruzaleme, možno si uvedomia, že keby tento Kráľ nebol prišiel k ľuďom tak blízko, že na neho mohli plávať, asi by neprišiel tak blízko ani k nim, aby započul ich prosbu.

Boh nám dáva neustále ponuku milosti. On je iniciátorom viery. Nanovo môže začať Adam, Noe, Abrahám, Mojžiš, Jakub, Dávid. Môže sa kajať celý národ po babylonskom zajatí. Nanovo môže začať vidieť Pavol, Peter, Mária Magdaléna, učenici aj dnešní slepci. Každý človek sa musí naučiť chodiť po tejto ceste „sám“. Každý sa musí postaviť sám pred Krista so svojou prosbou a zostať s ním alebo odmietnuť jeho prítomnosť vo svojom živote. No stále to bude ten, ktorý jediný môže dať zrak.

Charakter Boha Kráľa sa nikdy nemení. Boh kráľovsky dáva a kráľovsky odmeňuje.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Študent si ešte raz zopakoval, čo im vstúpili pre úlohu Mikuláša. V nijakom prípade nesmiete deti vystrašiť, ani vtedy, keby si to rodičia priali. Študent sa veľmi pousiloval, aby predstavoval nábožného a dobrého biskupa. Ale márne.

Dieťa vrieskalo, akoby ho brali na nože. Prudko odstrkovalo aj matkino ochranné náručie. V očiach malo hrôzu z neznámej postavy. Študent urobil nový pokus. Hlboko sa nahol, aby mohol maličkú chytiť za ruku. Ale tá ako zelektrizovaná kŕčovito zvierala rúčky za svojim chrptom. Matka urobila rezignovaný pohyb rukou a pokynula študentovi, že môže odísť.

Ten sa však tváril, akoby nerozumel. Pomaly si zložil z hlavy biskupskú mitru, zložil okuliare a rýchlym pohybom ruky odložil široký červený plášť.

Dieťa sa na to vyzliekanie pozeralo veľkými očkami. Zabudlo plakať, ale ruky naďalej kŕčovito zvieralo za chrptom. Teraz si študent sňal dlhú bradu a pod ňou sa ukázala rozpačitá mladá tvár. Táto tvár sa na dieťa usmievala. Dieťa si ju pozorne prezeralo, pomaly sa ukázali malé ručičky a opatrne pohladkali mladú tvár.

Škoda, povedali dospelí, už je po čare. Ale študent a dieťa to nepočuli. Obaja sa smiali. A kým sa tak spolu smiali a bavili, vzalo dieťa falošnú bradu, hodilo ju na študenta, nešikovnými rúčkami sa pokúšalo nasadiť mu na hlavu mitru a nedalo pokoja, kým si neobliekol aj plášť.

Medzitým študent rozprával príbeh o skutočnom Mikulášovi: že už dávno zomrel a že to bol dobrý človek. Najmä k deťom. A povedal, že odvtedy preoblečení mladí muži hrávajú Mikuláša, aby deťom pripomínali svätého muža.

A dieťa počúvalo s naširoko roztvorenými očami. Čaro je preč, povedali dospelí. Ale zázrak ostal, pomyslel si študent.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti I“

Rok nad evanjeliom

Musí mnoho trpieť

„Od tej chvíle začal Ježiš svojim učeníkom vyjavovať, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, že ho zabijú...“ (Mt 16, 21).

Ježiš bude trpieť. A bude aj zavrhnutý. To nie je to isté. Nieкто môže trpieť, a môžu ho v utrpení obdivovať ako hrdinu. Ježiš mohol byť aj v utrpení oslavovaný. K jeho utrpeniu mohol vtedajší svet prejavíť súcit a obdiv. Tragickosť jeho utrpenia mohla byť súčasne sprevádzaná dôstojnosťou, mohla mať svoju česť a tým viditeľne povzbudivú hodnotu.

No Ježiš takto netrpel. Jeho nielenže neobdivovali, ale ho aj zavrhlí. Zavrhnutie pozbavuje trpiaceho človeka všetkej cti a dôstojnosti. Ježiš bude trpieť pred zrakmi svojich súčasníkov bez cti. Jeho nepriatelia sa postarali, aby bol popravený ako bohorúhač a burič. A odvolávali sa pritom na najvyššiu autoritu - na Mojžišov zákon: „My máme zákon a podľa zákona musí umrieť...“ Utrpenie a zavrhnutie - to bol Kristov kríž. Smrť na kríži značila utrpenie a zomieranie bez cti. Kristus zomrel na kríži ako zavrhnutý náboženskou i politickou mocou.

Kto by mohol niečo také ľudsky prijať? To sa dá prijať len v oddanosti Bohu. Preto aj Ježiš odpovedal Petrovi, ktorý tieto výhlady svojho Majstra odmietol: „Nemáš zrnysel pre Božie veci, len pre ľudské!“

Čo všetko nám bude Cirkev vo svojich dejinách, najmä v dejinách svätosti, postupne odhaľovať z týchto skrytých a nepochopiteľných Božích vecí!

Získať svet - stratiť dušu

Ježiš sústavne vychovával apoštolov. Ale robil to podľa okolností - raz ich povzbudzoval, inokedy zas tlmil. Jedno však zdôrazňoval stále - podujatie evanjelia je vážne a treba sa preň vážne rozhodnúť. „Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?!“ (Mt 16, 26)

Mnohí sa stretli s Ježišom. Mnohí počuli jeho slová, videli jeho činy - a zaujalo ich to. Mnohí chceli mať len osov z jeho sily a moci. Mnohí ho chceli pozvať do svojho domu.

Mnohí si mysleli, že môžu byť zadobre s Ježišom, a pritom si žiť tak ako predtým.

Ľudia sa mýlili v chápaní Ježišovej osoby i jeho poslania. Nevedeli, o čo vlastne ide. Jeden chcel, aby Ježiš rozsúdil otázku rodinného majetku. Niektorým sa nevidelo platiť dane a chceli si to dať od neho potvrdiť. Iní mysleli na politiku a chceli vedieť, kedy sa obnoví izraelské kráľovstvo. Niektorí sa ho zas vypytovali na malé, okrajové problémy náboženského života.

Ježiš ich neuspokojil. Odmietal byť sudcom v majetkových veciach. Sklamal hnutie zelótov, ktorí siahali po zbrani. Kritizoval sikáriov, ktorí dýkami likvidovali nenávidených cudzincov. V otázke daní bol lojalný. Politika ho nezaujímala. Bude dobrá a spravodlivá, ak budú také ľudia. A na otázku, či sa treba klaňať Bohu v Jeruzaleme alebo na vrchu Gerazim, odpovedal:

Ani tam, ani tu, ale všade, no najmä v duchu a pravde.

Ježiš prinášal čosi podstatnejšie, než sú malé problémy dňa. Dával oveľa podstatnejšie riešenie, v ktorom sa rozriešia všetky ostatné menšie problémy. Hovoril: Aj keby ste získali celý svet - je to nanič! Čo je nad dušu? Žite znútra, v Bohu, zo srdca a z lásky! Tak si rozriešite všetky ostatné problémy. Začnite bezpečne od základu, a nemusíte potom hasiť malé požiare.

My sa dnes tiež utápame v riešení malých problémov. Takmer na všetko ideme vedecky - ešte aj na otázky lásky a rodinného života. Evanjelium hovorí: Pietas ad omnia utilis - Nábožnosť osoží všetkému. Rozširujeme najmä hranice nášho vedeckého poznania. Pred poslednými otázkami o svedomí, o duši človeka, o Bohu, o Kristovi, o živote a smrti stojíme bezradní a rozčarovaní. Tieto otázky dávame vo svojom živote akoby do zátvoriek. Poväčšine ich nepopierame, ba pripúšťame i možnosť, že sa k nim neskôr azda znova vrátíme. Táto váhavosť a nezáujem sú príznačné pre naše časy. Sú možno horšie než pochybovanie. Pochybovanie možno poctivým hľadáním odstrániť. V pochybnostiach môže človek doslovne trpieť, takže stále na vec myslí. Ak sme však dali niečo do zátvoriek, môže to zostať navždy uzatvorené.

Bojíme sa Kristových nárokov? Celý život je náročný! Bez Krista je ešte náročnejší, lebo je bez zmyslu a bez sily. Ježiš stretal ľudí a ponúkal im plnší život v Bohu. Stretal rozličných ľudí. Realistov, ktorí chodili po vychodenej ceste, nemali čas pre Boha ani na náboženské otázky. Zdalo sa im to zbytočné a nepotrebné. Takých je mnoho aj dnes. Nenájdu vo svojom postoji pravé šťastie človeka. Kofkí z nás to už vidia? Niektorí to už vidia! „Dnes som hlboko zarmútený,“ písal Exupéry v liste priateľovi generálovi. „Osmutnel som pre generáciu, ktorej úplne chýba to, čo je pre ľudstvo podstatné. Existuje iba jeden problém, jediný na celom svete - ukázať ľuďom duchovný zmysel života, duchovne ich prebudiť!“

Som prebudený? Chceme získať svet a stratiť dušu? Alebo chceme žiť celým srdcom pri Kristovi?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku